

gode, da det normalt relativt let vil kunne spores, hvem en overførsel af penge via et home-banking system eller fremsendelse af en vare er sket til. Hertil kommer, at der i praksis oftest også kræves kendskab til et eventuelt konto- og registreringsnummer eller lignende, således at kendskab til koden alene ikke er tilstrækkelig.

Systemudbyder er efter § 22 ansvarlig for systemets funktion, og ved systembrist vil systemudbyder skulle godtgøre brugeren eventuelle tab. Hvis en række personer kommer ud for transaktioner, som de ikke kan vedkende sig, vil det give anledning til en vurdering af systemsikkerheden. Endvidere kan fx. selvrisiko og hæftelse ifølge ansvars- og tabsbegrænsningsreglerne i forslaget § 26e, kun gøres gældende, hvis der er oplyst om dem, og systemet er anmeldt og anerkendt som forsvarligt for forbrugere i overensstemmelse med loven i øvrigt. For at muliggøre en indgriben fra tilsynsmyndighedens side, såfremt misbrug i mere organiseret form måtte finde sted, er der behov for, at der etableres en indberetningsordning om alle tilfælde, hvor der gøres indsigelse imod posteringer i de elektroniske betalingssystemer. Det forudsættes, at Forbrugerombudsmanden med hjemmel i lovens § 10, stk. 2, etablerer en sådan ordning. Det forhold, at PIN-koden for tiden transmitteres i ikke-krypteret form over det offentlige telefonnet, udelukker således ikke i sig selv anvendelse af bestemmelsen i § 26 e, stk. 1-3.

Til stk. 2

Det foreslås, at brugeren skal hæfte uden beløbsbegrænsning for tab ved andres uberettigede dispositioner, når brugeren har oplyst koden til den, der har foretaget misbruget. Bestemmelsen tager sigte på den tilsigtede, bevidste oplysning af koden, idet et misbrug muliggjort af manglende iagttagelse af sikkerhedsforanstaltninger i forbindelse med opbevaring og brug af koden vil skulle bedømmes efter stk. 1 eller 3.

Således, som det fremgår af bemærkningerne til forslaget til betalingskortlovens § 21, stk. 2, forudsættes det, at systemudbyderne ikke vil påberåbe sig den ubegrænsede hæftelse, hvor adgangen til systemet ikke kun er betinget af anvendelsen af koden, men tillige af fx. opkald fra en bestemt telefon, og misbrugeren har skaffet sig adgang til denne ved indbrud eller på anden lignende uberettiget og uforudsigelig måde.

Systemudbyder forudsættes, at give omhyggelig information til brugeren om de pågældende risici ved opbevaring og brug af koden.

Forslaget om den ubegrænsede hæftelse skal ses i sammenhæng med den revisionsklausul, der er ind-

sat i lovforslagets § 1, nr. 8, hvorefter en revision forudses efter nogle års erfaring med loven. I forbindelse hermed vil det være hensigtsmæssigt at tage spørgsmålet om den ubegrænsede hæftelse op til ny vurdering.

Til stk. 3

Forslaget til affattelse af stk. 3 følger principperne i den gældende lovs § 21, stk. 3, der omhandler systemer med traditionelle betalingskort. Vedrørende forståelsen af begrebet »groft uforsvarlig adfærd« henvises til bemærkningerne hertil.

Ligesom § 21, stk. 3, nr. 2, forudsættes det udvide- de ansvar efter § 26e, stk. 3, nr. 2, kun at kunne gøres gældende i et fåtal af tilfælde.

Til stk. 4 og 5

Der henvises i det hele til bemærkningerne til den gældende lovs § 21, stk. 4 og 5. Det følger bl.a. heraf, at underretning om, at en uberettiget har fået kendskab til koden, har virkning fra det tidspunkt, den kommer frem til systemudbyder, selv om systemet er indrettet således, at yderligere transaktioner ikke kan forhindres.

Til stk. 6

Forslaget sikrer, at brugeren altid vil kunne rette krav, der følger af misbrug af systemet, mod systemudbydere, når brugeren ikke selv efter stk. 1-3, skal bære tabet. Brugeren vil derfor ikke være henvist til at søge beløbet inddrevet hos misbrugeren eller hos betalingsmodtageren.

Bestemmelsen henviser ikke, som den parallelle ansvarsbestemmelsen i § 21, stk. 6 til stk. 7, hvorefter betalingsmodtager er ansvarlig for tab, hvis betalingsmodtager vidste eller burde vide, at brugeren var uberettiget til at benytte systemet. Det skønnes, at spørgsmålet om ansvarsfordelingen mellem to erhvervsdrivende egner sig bedst til aftalemæssig regulering disse to imellem.

Til stk. 7 og 8

Bestemmelserne svarer til gældende lovs § 21, stk. 7 og 8.

I de tilfælde, hvor betalingsmodtager efter § 26e, stk. 7, har pådraget sig ansvar, vil betalingsmodtageren og systemudbyderen hæfte solidarisk over for brugeren. Hvorledes ansvaret endeligt skal fordeles mellem disse to parter, må afgøres efter parternes indbyrdes aftale.